

בבית המשפט העליון בירושלים

בג"ץ 4465/05 - ג'

בפני: כבוד הרשם עודד שחם

העותרים: 1. גדילי
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נגד

המשיבים: 1. מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית
2. מפקד כוחות הצבא ברצועת עזה

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

בפניי בקשה לפסיקת הוצאות בעקבות מחיקת העתירה שבכותרת.

העתירה הוגשה ביום 9.5.05. בעתירה נתבקש בית המשפט ליתן צו על תנאי אשר יורה למשיבים ליתן טעם מדוע לא יאפשרו לעותר 1 לשוב לאלתר מעזה לביתו בעיר יריחו. ביום 6.6.05 הגישו המשיבים את תגובתם לעתירה, בה הודיעו כי לאחר בחינת נסיבותיו המיוחדות של העותר, ולפנים משורת הדין, החליטו להתיר לעותר להיכנס לאיו"ש, בה נמצאת העיר יריחו.

מן החומר שבפניי עולה כי כתובת מגוריו הרשומה של העותר הינה בעזה. העותר נתפס בעיר יריחו ביום 8.9.04, ועל פי מדיניות המשיבים הוחזר לאזור עזה, בו נמצא מענו הרשום. לטענת העותר, התגורר בעיר יריחו כשש שנים עובר לתפיסתו. עוד מתברר מן העתירה, כי העותר פנה למשיבים כשלושה חודשים לפני הגשת העתירה בבקשה להתיר לו לשוב לביתו. המכתב האמור, ומכתב תזכורת נוסף, לא נענו.

במצב זה, דין הבקשה להתקבל. מנסיבות העניין עולה, כי הגשת העתירה תרמה לקבלת הסעד שניתן על ידי המשיבים. לעניין זה, לא שוכנעתי מטיעוני המשיבים כי בנסיבות העניין ניתן הסעד במועד שניתן נוכח משך הזמן הרגיל אשר צרך הטיפול המינהלי בבקשת העותר. יתכן, כי אילו היו המשיבים מגיבים בכתב לבקשה האמורה, מגדירים בתגובתם מסגרת זמן כלשהי, או מעדכנים בדבר השלב בו מצוי הטיפול בבקשה, היה ניתן לייחס משקל רב יותר לטענת המשיבים. ברם, כאשר מצב הדברים הוא שעד להגשת העתירה לא נרשמה כל תגובה מצד המשיבים, בפרק זמן של כשלושה חודשים, וזמן קצר לאחר הגשתה של העתירה ניתן הסעד המבוקש, המסקנה המסתברת היא כי לכל הפחות הגשת העתירה תרמה לקבלת הסעד. בכך יש עילה לזכות את העותר בהוצאות. לעניין זה, העובדה שהחלטת המשיבים נשענה על שיקולים הומניטריים אינה שוללת, כשלעצמה, את זכותו של העותר להוצאות, שכן השיקול ההומניטרי הוא חלק מן הדין, וניתן וצריך היה לשקלו בלא קשר להגשת העתירה (ראו בג"צ 5504/03 כחלות נ' מפקד כחות הצבא בגדה המערבית).

אשר לטענה כי העותר שהה ביריחו שלא כדין, הרי שמתוצאתו הסופית של ההליך עולה, כי אין בעובדה זו כדי למנוע את מתן הסעד המבוקש. ממילא אין מדובר בנתון השולל את צידקתה של העתירה, ואת זכותו של העותר לפסיקת הוצאות. עם זאת, דומה כי בנסיבות העניין, בהן לא הוכח באופן ברור כי העותר ניסה לשנות, כטענתו, את מענו הרשום מעזה ליריחו, יש להביא עניין זה בחשבון בקביעת שיעור ההוצאות.

אשר לגובה ההוצאות, נראה לי כי בהתחשב במכלול הנסיבות המנויות לעיל, יש לפסוק לעותר הוצאות בסך של 3,500 ₪. לסכום האמור יש להוסיף מע"מ כדין.

ניתנה היום, כ"ג באלול תשס"ה (27.9.2005).

עודד שחם, שופט

ר ש ם